



EL

ECONOMIA ■

Invertir en una instal·lació solar: els dubtes sobre el mercat de l'autoconsum

CUINA ■

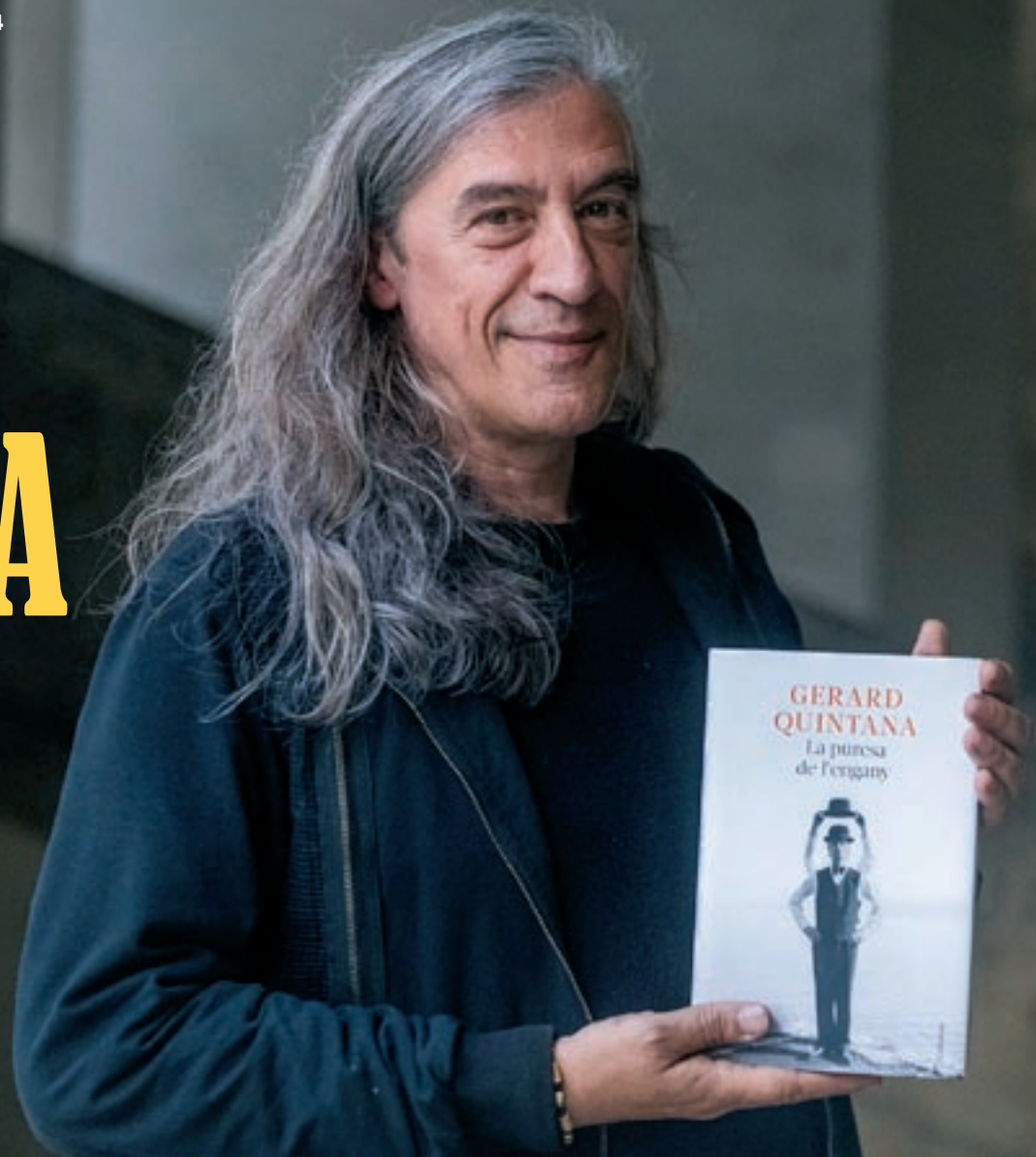
La versatilitat de la quiche de verdures, un plat típic de la cuina francesa

MAGAZÍN Núm. 329

Divendres, 17 de maig de 2024

**GERARD
QUINTANA**

"L'engany és un tema actual, i la família també"



ALBERT LLIMÓS

ENTREVISTA



GERARD QUINTANA

**“Vaig admirar
l’Antoine, i encara
més quan vaig
conèixer l’engany,
tot allò que s’havia
inventat per poder
sortir de Cuba”**

Ja són tres les novel·les que consoliden Gerard Quintana (Girona, 1964) com a escriptor, al marge de la seva trajectòria conegudíssima en la música. La darrera és ‘La puresa de l’engany’ (Columna), relat que parteix d’un fet real: un poeta cubà arriba a la Girona dels anys 90 i la sedueix pel seu talent. Però aquell no era sinó un brillant suplantador del poeta autèntic. Això li serveix a Quintana per parlar de ficció i realitat en les nostres vides. I de la Cuba de l’època.

**Text: Jordi Vilarrodà
Fotografia: Albert Llimós**

Li ha trobat el gust a l’escriptura? Ja són tres novel·les en cinc anys: *Entre cel i terra* (2019), *L’home que va viure dues vegades* (2021), i ara *La puresa de l’engany*.

Sí, aquest és un camí que no té retorn, me n’adono. I un camí que vol molt de temps: aquesta novel·la l’he escrita pràcticament tres vegades, i han estat dos anys i mig intensos. Sempre que faig una cosa soc força obsessiu, hi poso les banyes. Quan no tens un projecte, com ara que he tret aquesta i l’estic promocionant, trobes que et falta alguna cosa. El meu cap ja comença a donar voltes a la propera novel·la... i em sembla que ja la tinc.

L’engany, la confusió i la mentida són temes molt actuals. Encara que la falsedat de suplantar un intel·lectual que porta a terme el seu personatge sigui *peccata minuta* comparada amb les notícies falses d’avui.

Té molt de sentit que sigui un tema tan present. Mentre escrivia anava pensant també en referències. Francesc Serés amb *La mentida més bonica* o Jordi Puntí amb *Confeti*, on hi ha el component d’engany d’en Xavier Cugat. Em ressonava la història de l’Enric Marco, que es va fer passar per supervivent dels camps nazis. I aquella dona catalana que va fer-se portaveu de les víctimes del World Trade Center quan ella no hi era... tot el món de *fake news*, la incertesa de saber si el que veiem és veritat o no. I ara ve la intel·ligència artificial que ens posa el Messi parlant en anglès! Som a l’era de l’engany.

La novel·la no va només d’això, i ho aclarirem. Però el fet que l’origina és l’arribada d’Antoine López, un cubà, a la Girona de principis dels anys 90. Poeta, intel·lectual, culte... Vostè el va conèixer.

I per això a l’hora de presentar la novel·la es fa tan protagonista, tot i ser només una part del llibre. N’és la llavor, el punt d’inspiració. Jo fa trenta anys vaig conèixer aquesta persona. O millor

“He abordat la novel·la des de la ficció, des del personatge que ell va construir, i un dia encara m’agradaria conèixer la persona que hi havia al darrere de tot això”

dit, vaig conèixer el personatge que havia inventat, i que he utilitzat en la meua ficció. Un noi amb currículum brillant. Recordo que vaig veure fins i tot una pàgina que li dedicava *El País*, amb tota la seva obra transversal: poesia, dramàtica, narrativa, guió cinematogràfic... Tenia vint-i-pocs anys, un prodigi. Va arribar a Girona gràcies a uns amics que el van conèixer a Cuba, entre ells en Cuco Lisicic, el baixista de Sopa de Cabra. Havien quedat fascinats amb ell. Juntament amb la Universitat i algunes entitats culturals vam intentar que el deixessin sortir de Cuba per fer algunes actuacions i es va aconseguir. Vam passar mesos junts, fins i tot vam fer alguna actuació amb Sopa de Cabra a la sala La Planeta. En principi, havia d'intervenir entre cançons i cançons només, però ens va eclipsar: tenia una força de comunicació increïble.

Al conèixer-lo, tot allò que deia el seu currículum esdevenia versemblant...

Quan al cap d'uns mesos va arribar a Girona un altre cubà –més gran, ja d'una trentena d'anys– i va dir que ell era el veritable Antoine López, vam quedar parats. En el moment que aquest es va quedar per suplir els compromisos del *fals*, que havia marxat, ens vam adonar que no era ni la meitat de bo! Era l'autor, sí. I a un autor tampoc se li pot demanar que tingui la capacitat d'omplir amb la seva presència un escenari... però el *nostre* primer Antoine era molt més brillant, t'arribava molt més endins! Aquesta història em va estar rondant durant anys i ha tingut tot un procés d'escriptura. A la primera versió em centrava només en l'Antoine, en la segona vaig voler construir uns personatges per mostrar la realitat de la Cuba d'aquells anys, i aquests es van fer grans, es van apoderar una mica del relat. Al final, vaig *casar* les dues històries. Però res del que he fet no ha estat en va. Sí que ha quedat molt de material fora, però haver fet aquest procés m'ha estat molt útil. El lector atent i detallista podrà trobar des del començament moltes pistes de cap on anirà a parar.

El lector també trobarà que l'Antoine triga encara a aparèixer. I que al principi som a Cuba més que a Girona: Cuba que ja no té una Unió Soviètica que l'ajudi, que viu moltes dificultats... Era comprensible que algú en volgués marxar?

Després d'escriure la història de l'arribada de l'Antoine a Girona, vaig veure que el lector havia d'entendre per què algú construeix una mentida tan gran, per què suplanta una personalitat. Si no, podia pensar que era un boig. Havien de viure des de dins de Cuba –però amb els ulls de fora de qui potser es pensa que trobarà un paradís– aquella Cuba del *período especial*, com en deien allà. La de les cues de racionament, el país sense expectatives, la repressió policial també... i així era més fàcil ubicar i contextualitzar l'Antoine.

Com diu un cubà a la novel·la, “ustedes los turistas vienen a un paraíso pero para mi esta isla es una prisión de la que hay que huir”.

Van ser aquells anys dels *balseros*, els que es jugaven la vida llançant-se al mar amb qualsevol cosa,



“En la figura d'en Claudi buscava posar-me en la pell d'un perfil que sempre m'havia intrigat: el d'aquells artistes o gent de la cultura que no acabes de saber mai què han fet”

amb quatre fustes que poguessin surar per arribar a Miami. Les *fustes* de l'Antoine eren el seu bagatge cultural, la seva eloqüència, una memòria increïble. Era impensable que algú que tenia recursos constants, que recordava tot allò de forma immediata... no fos seu. El vaig admirar. I potser encara més quan vaig conèixer l'engany, quan vaig veure que havia inventat tot allò durant tants mesos per aconseguir sortir de Cuba.

No se'n va poder acomiadar d'alguna manera?

No el vaig poder abraçar i dir-li “ets el meu heroi”. Va haver-hi un detall que em va tocar l'ànima. El primer dia després de la seva desaparició, de no trobar-lo i que els fets sortissin en els mitjans locals, surto de casa i em trobo unes sabates que jo li havia regalat. Unes d'aquestes de casament que jo no m'hauria posat mai més. I vaig pensar que algú que es pren la molèstia de tornar-te un regal no és algú que t'enganya. Em va commoure. He abordat la novel·la des de la ficció que ell havia construït, des del personatge, i algun dia m'agradaria encara conèixer la persona que hi havia al darrere de tot això.

Coneix Cuba des d'aquella època. Per a Gerard Quintana va ser un xoc? Ho dic perquè potser, per a diverses generacions, la Cuba castrista havia estat un mite. I a principis dels 90 s'enfonsava.

Va ser un viatge desmitificador. Encara ara em resulta més fàcil explicar-ho a través dels personatges de la novel·la que si hagués de fer-ho, per exemple, en un article periodístic i haver de prendre partit. Com vostè diu, Cuba era aquella imatge del Che que tots havíem portat en algun moment com a símbol de llibertats. També vaig veure-hi gent gran que defensava suportar la misèria del moment com a acte de resistència, de no rendir-se si havien arribat fins allà. Aquí també ho hem vist, gent que ha cregut que en el seu moment havia fet la revo-

lució definitiva... per a alguns aquesta va ser fins i tot la transició. I els resulta difícil d'encaixar que les generacions següents vulguin fer la seva pròpia revolució.

No és només la novel·la de l'Antoine. Hi ha un director de cinema de Girona que se'n va a Cuba amb la seva amant. Del joc d'enganyos que construeixen entre tots dos, de la incapacitat d'ell per estimar, dels conflictes que arrossega...

Al final veig que hi ha una constant en els tres llibres que he escrit: la família. En el primer, un home que fuig d'una família que vol que sigui militar com el seu pare i acaba fent una família... però diferent. Amb dues dones i dos fills que no saben que són germans. A la segona, hi ha una família que es trenca des del principi, amb la desaparició de la mare i de dos dels fills. I a *La pureza de l'engany* n'hi ha dues, de famílies: la família Careta, la del director de cinema, de la qual sabem del pare i notem el silenci de la mare. He escrit per primer cop en primera persona, posant-me en la pell d'aquest personatge, segurament incòmode vist amb una mirada d'avui. L'engany és un tema actual, i la família també. Està en transformació, ja no és la que vaig viure jo quan era nen, amb quatre generacions a casa. Gairebé és difícil fer una família.

Per què no sap estimar, en Claudi?

Hi ha un moment que sabem com ell va arribar a *fer-se un home*. Sovint s'accedia a l'edat adulta a través del prostíbul. Ara s'arriba al sexe a través de la pornografia del mòbil. Ni era millor abans ni és millor ara, no hem resolt això: arribem a la sexualitat separada de l'amor, comercialitzada i quantificada també a les xarxes. M'agrada que aquests temes ressonin en la novel·la.

Sempre li ha agradat, el cinema. No és estrany que un personatge fonamental de la novel·la, gairebé el protagonista, sigui un director de cinema.

En la figura d'en Claudi buscava posar-me en la pell d'un perfil de personatge que sempre m'havia intrigat, per saber com es veu el món des de la seva perspectiva. El d'aquells artistes o gent del món de la cultura que potser no acabaves de saber mai què havien fet, aquells en què per sobre de l'obra hi havia el títol. Sovint perquè era gent de casa bona que podia viure sense preocupacions, sense haver de viure de la seva obra. I això també els situava per damunt de la resta.

La presentació de la novel·la coincideix en aquest moment en què anem coneixent cançons del nou disc de Sopa de Cabra, que sortirà a la tardor, amb col·laboracions amb altres artistes. I amb concerts previstos ja a l'estiu.

Vam començar a treballar aquest disc quan jo encara estava escrivint. La cançó que acaba de sortir ara, amb la Beth, la vaig fer al setembre, i encara no havia acabat el procés de la novel·la. Han conviscut, algunes coses. Però ara ja ens aboquem a acabar aquest disc, que volem treure pel novembre. Farem una desena de concerts a l'estiu, començant pel festival de Pedralbes. Suposo que a l'estiu que ve obrirem més el ventall de concerts. Tenim una idea que encara no volem explicar.

Ànimes és un disc de trobades, de col·laboracions. Primer amb Triquell, ara amb la Beth, i més que en vindran.

Sí. I el que vam voler fer és no només cridar algú perquè vingui a gravar cada cançó sinó implicar-la en el procés de creació, fer-la junts a partir d'una proposta que fem nosaltres. És més laboriós, porta més temps... a vegades fem dues maquetes en el procés. En el cas del Triquell va ser molt interessant, perquè partíem de propostes diferents i a l'estudi de Jordi Casadesús, el productor, va passar una cosa molt especial. Ells estan acostumats a treballar amb l'ordinador, i de cop en Josep (Thió) va proposar: “Per què no la toquem?”. I el Triquell deia que era com una *garage band*, el que estàvem fent. De cop i volta et trobes transitant per camins pels quals no hi arribaries des de la ment. Estem a una mica més de la meitat de tot el procés. D'aquí al setembre ens queda treballar molt, encara.

OPINIÓ



Josep Burgaya

DES DE FORA

Digerir els resultats

Diuenge passat els resultats van confirmar el que ja feia mesos que es donava per descomptat: davallada de l'independentisme i una nova centralitat ocupada pels PSC. La desfeta del processisme estava anunciada tant per la frustració generada pel no-acompliment de la utopia promesa i el desencantament consegüent, com també per una confrontació entre els diversos grups participants que ha resultat sagnant. Molt malparada ha quedat Esquerra, però l'intent de recuperar el simbolisme i l'èpica per part de Puigdemont tampoc ha triomfat. Des del seu punt àlgid del 2017, l'independentisme ha deixat pel camí gairebé i milió de vots. La dinàmica també s'ha emportat la CUP i ha emergit una opció secessionista d'extrema dreta. De totes maneres i malgrat que els votants catalans han optat de manera predominant per un partit que ha fet mans i mànigues per posar ponts i evitar les trinxeres i la confrontació, l'independentisme encara representa prop d'un 40% de l'electorat. Una cosa és el fracàs d'una determinada estratègia independentista –el *procés*– i una de ben diferent és que desaparegui. Una lectura no partidista dels resultats semblaria indicar que l'electorat ha situat enmig de l'equació de la política catalana a Salvador Illa i el que significa però que, alhora, exigeix un acord transversal amb almenys una part de l'independentisme, una mena d'obligació d'anar al realisme, actuar, però també curar les ferides.

Caldrà veure com reaccionen els partits, que com és sabut no sempre actuen de la manera més racional i fins i tot a vegades ni tan sols fan el que més els

convindria. Sembla clar que hi ha qui té la temptació del bloqueig i forçar una repetició d'eleccions, cosa que seria letal per a la confiança de la ciutadania en la política i que acabaria per laminar alguns partits; o bé prémer el *botó vermell* i dinamitar l'acord polític pel govern de l'Estat. L'atracció del caos. Sens dubte aquestes eleccions expressen la voluntat de canviar d'època, i cal una digestió pausada, cosa que a més ve obligat per les properes eleccions europees. Els que han dirigit el processisme, pel bé de tots, haurien de fer un pas al cos-

Els que han dirigit el processisme, pel bé de tots, haurien de fer un pas al costat, les seves figures estan amortitzades

tat, les seves figures estan amortitzades. Alguns ho han entès, però és evident que altres no. Carles Puigdemont és l'enèsima vegada que no fa el que havia promès i convindria. Oriol Junqueras es creu imprescindible. Els partits hauran d'actuar i renovar-se no només per la salut política de Catalunya, sinó també per configurar un independentisme menys excoent que entengui i accepti la pluralitat del país. Un pacte de govern –o per deixar governar– entre el PSC i ERC sembla el més lògic i viable. Potser amb una primera etapa del PSC i els Comuns en solitari per, després, entrar-hi Esquer-

ra. La transversalitat no és un defecte o una debilitat, sinó una gran oportunitat per acceptar-se i entendre's. ERC s'ha d'alliberar del dogal de sotmetiment al qual la té sotmesa Junts sota l'amenaça d'excomunió del camp independentista. Com també, algun dia, Junts caldrà que s'alliberi de la hipoteca que li representa Puigdemont de cara a tornar a ser un partit fiable.

El panorama parlamentari és molt complex, però hi ha elements que indueixen a un cert optimisme, per pensar que això acabarà amb un acord. Ara cal molta prudència i més diàleg i negociació que no pas teatralització. Dir que el país ho necessita resulta una obvietat. Valorar que repetir les eleccions podria tenir un cost grandios per al sistema de partits, no cal posar gaire imaginació per veure-ho. No és hora de fantasies, ni apel·lar a Madrid com curiosament fan aquells que s'arroguen la puresa de l'independentisme. Mentrestant, si anem una estona al racó de pensar, ens adonarem d'alguns elements de preocupació en els resultats. Un és que, malgrat la victòria socialista, hi ha un desplaçament de l'electorat cap a la dreta i l'extrema dreta. Podem comptabilitzar en aquest eix més del 40% vot emès. Dreta situada en òrbites diferents en l'eix nacional, però que comparteixen el conservadorisme i aspectes molt rancis d'aquest nacionalpopulisme que avança a tot arreu. Es segon lloc i lligat amb l'anterior, hi ha el tema del vot més jove. Entre la despolitització, l'absentisme i el suport, sigui per convicció o per fer-se sentir, cap a la dreta més extrema. No interessa tant el fet, sinó analitzar el perquè i entendre-ho.



Carles Duarte

El regal de la lectura

Les dades del darrer informe PISA (Programa d'Avaluació Internacional d'Estudiants), dut a terme per l'OCDE, han generat una profunda preocupació, que ha comportat la creació de comissions d'experts i l'adopció d'unes primeres mesures correctores. Un dels aspectes que han suscitat una inquietud major és la baixa comprensió lectora, que és indispensable per a l'èxit en el conjunt de disciplines. Afegim-hi que a Catalunya s'ha aprovat un Pla Nacional del Llibre i la Lectura. S'ha parlat d'una dependència excessiva de l'ús de les pantalles, sovint més per al joc o l'intercanvi social en línia que per a la lectura. S'ha adduït, a més, la importància del factor immigratori i la incorporació massiva d'alumnes amb llengües maternes que no coincideixen amb les vehiculars d'aprenentatge. S'han qüestionat algunes innovacions metodològiques. I a aquest escenari educatiu, hi hem d'afegir l'increment dels casos de malal-

ties degeneratives cerebrals, afavorit per un augment de l'esperança de vida. Si prenem en consideració l'origen del nostre univers, que podem situar fa 14.000 milions d'anys, i del nostre planeta, que té 4.600 milions d'anys, l'aparició de l'espècie humana moderna és ben recent, de fa amb prou feines 200.000 anys i encara més propera és la de l'escriptura, que existeix des de fa només 5.300 anys. Però és del tot impossible explicar la transformació radical de la nostra experiència i l'immens progrés del coneixement que s'ha generat des d'aleshores sense l'aportació determinant de l'escriptura i la lectura en la construcció i la transmissió del saber. El dia 24 d'abril la Universitat de Lleida va concedir el doctorat *honoris causa* al professor Sebastià Serrano, un dels savis eminents del nostre país, que ha reeixit a fer confluïr ciències i humanitats per avançar cap a una concepció més integral de l'existència. Al seu llibre

El regal de la lectura. Què passa al nostre cervell quan llegim?, ens convida, a partir del cas mèdic d'un pacient francès de la fi del segle XIX que, arran d'un accident cerebral, va perdre la capacitat de llegir, a un viatge a través del vincle essencial de l'ésser humà amb el llenguatge, de la necessitat que ha sentit d'imaginar i teixir relats, de primer només orals, després plasmats i compartits també per escrit. Alternant-hi la narració de les situacions viscudes per Claude i la seva muller i dels metges i terapeutes que se'n van ocupar amb una immersió progressiva en els avenços assolits per la neurologia, afavorits per tecnologies cada cop més precises, Sebastià Serrano ens proposa desautomatitzar l'exercici de la lectura, per reivindicar-ne el valor i la seva funció primordial, des de l'escola, per al ple desplegament de les potencialitats intel·lectuals i socials i per constituir, al capdavall, quan ens fem grans, reserves cognitives que enforteixin el nostre cervell per afrontar en millors condicions l'envelliment. Assaborim el regal de la lectura.

LLIBRES

NOTES DE LECTURA

Teresa Costa-Gramunt

Immersió en el barroc

El barroc és un art de la representació, i sovint recarregada, però de la contemplació n'emergeix una subtileza inesperada. Me'n vaig fer cabal els anys que amb la família vaig estiuejar al Priorat: em quedava encantada davant les portalades que contrastaven amb la factura més senzilla de les seves esglésies, així com vaig viure una l'apoteosi visual en la visita a la llavors en ruïnes cartoixa de Scala Dei: una immersió en les aigües de la monumentalitat barroca que es retallava en el cel blau i reverdia en les herbes enfiladisses que justament l'estètica barroca reproduïa amb la gran magnificència, per exemple, de les columnes salomòniques.

Amb aquestes imatges al cap a les quals he anat afegint els fastuosos retaules de l'esglésies de Cadaqués, Arenys de Mar i en la més propera de Santa Maria de Geltrú, la porta del recinte del monestir de Santes Creus o la Capella dels Dolors de Mataró, vaig visitar el Museu del Barroc de Catalunya, que fa poc que ha obert les portes a Manresa.

Pintures, gravats, vidres, escultures, exvots i fragments de retaules omplen els ulls dels visitants en una festa de l'art dels segles XVII i XVIII, un paisatge artístic i cultural que sempre hem tingut a la vista i que amb una mirada postmoderna potser no hem valorat com caldria. En les peces exposades en aquest

itinerari pel nostre barroc s'hi descobreixen, en efecte, les perles amagades en l'enlluernament i vistositat d'un art en què el pa d'or daurava imatges religioses i escenes bíbliques: figuracions de la història sagrada que vam aprendre a l'escola i a la catequesi i que ens retorna en imatges de bellesa tan serena com l'escultura de Santa Anna amb la petita Maria a la falda, o la de Sant Francesc jacent, o la més expressiva encara imatge de Sant Josep Oriol. En aquesta època d'un art tan representatiu ressalta el treball d'artesans de la ceràmica, dels esgrafiats, dels estucs, dels daurats.

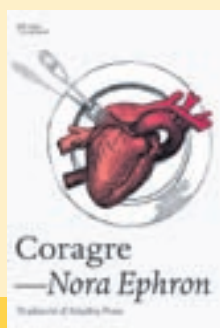
Ara fa un any que la professora Maria Garganté va publicar un llibre de referència en aquest camp: *Paisatge Barroc* (Farell Edicions), que il·lustra de forma magnífica el barroc català present a tot arreu del país, també en la silueta de molts dels campanars de les seves esglésies, i en el record desgraciadament només fotogràfic de tants dels retaules que es van cremar durant la Guerra Civil.

PAISATGE BARROC. L'ART A CATALUNYA DURANT ELS SEGLES XVII I XVIII

Autora: Maria Garganté Llanes
 Editorial: Farell Edicions
 Lloc i any d'edició: Sant Vicenç de Castellet, Barcelona, 2023
 Pàgines: 144



NOVETATS EDITORIALS



'Coragre'
 Nora Ephron
 L'Altra Ed.

Allò que és aparentment tràgic, passat per la narrativa de Nora Ephron, pot treure'ns un somriure. Com el fet que la Rachel, a punt de parir un fill, sàpiga que en Mark, el seu home, l'enganya. I decideixi passar aquest dol cuinant. Les receptes de la Rachel transcorren al mateix temps que el seu dilema de lluitar per en Mark o engegar-lo a pastar fang, amb una ironia esmolada i intel·ligent.



'Un bosc infinit'
 Rosa Font Massot
 Ed. Proa

Rosa Font és coneguda per la seva obra poètica, però aquí ens regala un relat curt i potent. Ens trasludem a l'Empordà d'abans de l'esclat turístic, però no imaginem un món idealitzat. Al contrari, hi trobem un nen, en Martí, que viu sota l'ombra d'un pare violent, una mare que n'és víctima i un germà gran. Fins que un fet els obliga a traslladar-se a la ciutat, on coneixerà la veïna...



'Pasta fàcil'
 Emili Bayo
 La Magrana

Què passaria si tinguéssim un petit negoci de serveis lingüístics que malviu i, un bon dia, ens fessin l'encàrrec d'un text no gaire llarg pagat amb uns quants milers d'euros? Diríem que sí, és clar. Però i si el text encarregat fos una nota de suïcidi? Aquesta és la situació que planteja la novel·la d'Emili Bayo. Darrere de tot plegat hi ha grans interessos relacionats amb les renovables.



'La travessia infinita'
 Adam Martín
 Ara Llibres

"He nascut dues vegades i he mort un cop." Ho diu en Jere, el protagonista d'aquest relat basat en un personatge real que ens porta Adam Martín. En Jere va patir un accident d'escalada en què va morir un seu company, va estar en coma i va passar un any de rehabilitació, en el qual va entrar en contacte amb una entrenadora i amb el món de la natació en aigües obertes. I li va canviar la vida.



'Laboratori Itàlia'
 Anna Buj
 Ed. Pòrtic

Diuen que Itàlia anticipa fenòmens polítics que podem acabar veient nosaltres. Ara fa un any que hi governa la nova drete populista, de la mà de Giorgia Meloni. D'aquesta Itàlia actual en parla la que avui és corresponsal de *La Vanguardia* i RAC1 al país, i que ha arribat no només a descriure'l sinó a entendre'l. La mirada a Itàlia ens pot servir, però no la podem fer amb les nostres ulleres.

LLENGUA

EL 9 ETS I UTS

329


 CONSORCI PER A LA
NORMALITZACIÓ
LINGÜÍSTICA

El català amb tots els sentits II

Mirar o veure? Les pel·lícules *es veuen* o *es miren*? *Veure* és la capacitat física de formar una imatge a la retina a partir de la llum que reflecteixen els objectes. Seria una capacitat física involuntària com *sentir*. *Mirar* és veure amb atenció i interès. Seria una acció conscient, voluntària i deliberada, com *escoltar*.

En tots dos casos es refereix a percebre imatges amb la vista.

Si anem pel carrer, anem *veient* persones, aparadors, etc. Però si ens fixem en algú perquè el coneixem, ens sona la seva cara, ens quedem *mirant-lo*. Si observem una persona amb atenció, l'estem *mirant*. Quan preguntem a algú si ha vist una pel·lícula en concret i ens diu que no, li podrem aconsellar que la *miri*.

Parlant de cinema... Si ens fa gràcia una pel·lícula que s'estrena la propera setmana i volem anar al cinema, què preguntarem a la colla d'amics? "Anem a mirar-la?" o "Anem a veure-la?", perquè la voluntat és posar-hi atenció, oi?



FREEPIK

Us animem a seguir aquesta secció i us convidem a fer-nos arribar consultes i comentaris a través de **vic.ass@cpnl.cat**

Oficines i serveis:
granollers@cpnl.cat
ripolles@cpnl.cat
vic@cpnl.cat

www.cpnl.cat/xarxa/cnlosona/



**VIURE A CATALUNYA.
APRENEM CATALÀ
des de l'amazic**

Material didàctic del Departament de Cultura per aprendre català adreçat a persones que tenen com a llengua primera l'amazic.

amb el suport de:

EL 9 NOU

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Ho podeu trobar a: **EL9NOU.CAT**



UNITAT 02: L'alfabet català

MÚSICA

EL CLÀSSIC

Jordi Sunyer

ESQUIROLS 'Fent camí'

Edigsa, 1975

L'any vinent farà mig segle del *Fent camí*, un disc que va consagrar els osonencs Esquirols com un grup que anava molt més enllà d'aquella colla d'amics que va començar adaptant cançons populars per anar d'excursió o amenitzar un foc de camp. A *Fent camí* la majoria de cançons ja eren pròpies (només n'hi ha un parell que provenen de melodies populars quan al disc de debut era a la inversa, només dues eren pròpies) i 50 anys després, a més, moltes d'aquelles peces mantenen tota la vigència. El disc s'obre amb "Fent camí", un tema escrit per Joan Vilamala i Joan Crosas emblemàtic i atemporal amb un missatge *missaire* però encara avui del tot necessari. Després ve "El cucut" i la tercera és "Arrels", una altra cançó escrita per Joan Crosas del tot imprescindible que fa uns anys fins i tot va servir per *enterrar* discogràficament els rockers Wildside. Al disc, amb 12 talls, també hi ha la preciosa



"No us puc dir si plorava, perquè plovia", la futurista "Any 2017" o el "Conte medieval". L'àlbum, per cert, també és el primer amb la veu de Dolors Roca, una jove vigatana que ja havia triomfat anys abans amb el Duo Ausona i que es va incorporar als Esquirols a partir del *Fent camí*. El més bonic de tot, però, és que moltes de les cançons d'aquest disc es canten com si fossin populars quan tenen autor ben conegut amb noms i cognoms. Només per això, Esquirols ja s'han guanyat l'eternitat.

NOTES

Derbi Junior, el nou brot de l'esqueix de Nyandú

L'any passat va ser el del debut en solitari de Ferran Orriols, el cantant dels lluçanesos Nyandú, amb *Plata*, un excel·lent disc de cançó d'autor. I ara de l'arbre de Nyandú n'acaba de néixer un nou brot: el grup Derbi Junior. Aquesta nova formació és un duet format pel barceloní Joan Marc (cantant i guitarrista de bandes com Manila i Brizna) i Roger Orriols (bateria de Nyandú). Després d'un període "de sequera i reflexió", es van trobar aquest passat 2023 i van decidir crear un projecte "sòlid, emocionant i personal": Derbi Junior. Tots dos van mamar de l'escola del punk-rock dels 90 i han crescut amb l'indie-rock, el rock de garatge i el punk i això es reflecteix en com sona la nova banda: "Hem volgut plasmar el que sentim i el que volem sense pensar-hi massa: ens agrada cridar, no formar part de res, estímem les nostres terres: Barna



i el Lluçanès, i gaudim suant sobre els plats i les cordes, cridar-li ben fort a la indústria i cagar-nos una mica en Déu nostrusenyor". La rabiosa proposta musical s'acompanya d'unes lletres carregades de "costumisme postmodern, essencial i ben parit. La puta vida". Per donar-se a conèixer, fa uns dies la banda va publicar (amb el suport

del segell osonenc Great Canyon Records) *El vi que alimenta*, una peça produïda per Derbi Junior i marc_io, mesclada per marc_io (Eric Fuentes, wud, Junco y Mimbres) i masteritzada per Víctor Garcia (Cala Vento, Nueva Vulcano, Za!!). De la cançó també se n'ha fet un videoclip amb molt de protagonisme pels coloms que poblen Barcelona. I dels Nyandú, què se'n sap? Doncs les darreres notícies daten de 2022, quan van reaparèixer per sorpresa publicant *Call Me On My Phone* al costat de Joana Serrat. Des de llavors, segueixen fent guaret. Un dia o altre, però, esperem que tornin a sembrar.

EL TEST Pep Artero



Primer instrument que vas aprendre a tocar. La flauta dolça, sense acabar d'aprendre'n. **Primer grup/coral del qual vas formar part.** No he estat mai en cap. **Primer disc que et vas comprar?** *Thick as a Brick*, de Jethro Tull. **Quants discos tens aproximadament?** Uns 1.000. **Salva'n tres.** *The Joshua Tree*, d'U2; qualsevol del pianista Bill Evans, i *Éléor*, de Dominique A. **Grups o músics de capçalera.** El pianista Bill Evans, Ben Harper, James, Van Morrison, Brian Eno... **Un concert (com a públic) per recordar.** The Bad Plus & Joshua Redman a Vitoria-Gasteiz.

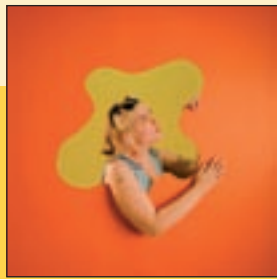
NOVETATS DISCOGRÀFIQUES

Jordi Sunyer



EDUARD COSTA
'Ben amunt!'

Els Amics de les Arts ara són un trio però van néixer com un quartet. La quarta columna era el banyolí Eduard Costa, que va abandonar el vaixell ja fa uns anys per arrencar una carrera en solitari amb el nom d'Últim Indi. El 2022, però, va aparcar els indis i va començar a firmar com a Eduard Costa amb una proposta a mig camí entre la cançó d'autor i el pop-rock. *Ben amunt* és ja el seu quart disc en solitari i conté només set peces que presenten l'amor des de diferents punts de vista, com la primera trobada íntima, l'atracció física o l'amor propi. Ell en va sobrat.



NÚRIA DURAN
'A totes les parts de mi'

El tarragoní Eloi Duran va guanyar el prestigiós concurs Sona9 a finals de l'any 2023. I la guanyadora del Premi Joventut (que vindria a ser el segon guardó del certamen) va ser la barcelonina Núria Duran, que a part del cognom comparteix ben poques coses amb l'Eloi. I ara, mig any després, la Núria debuta autoeditant-se un primer disc amb 11 peces de pop electrònic i *bedroom pop* en català i anglès amb una proposta a mig camí entre el que factura Ferran Palau i el que broda la vigatana Carla. Ja veurem si dura.



EDUARD INIESTA
'La comunitat'

Eduard Iniesta porta més de 25 anys acompanyant músics com a guitarrista (sobretot Marina Rossell) i també consolidant una trajectòria en solitari que amb *La Comunitat* arriba ja a la 13a referència. Al seu anterior disc d'estudi, *Trajecte Animal* (2020), ja va explorar terrenys propers al pop i el rock allunyant-se dels seus inicis a la world music, la música mediterrània o el folk. Ara segueix en aquesta línia i factura un àlbum amb 11 peces de pop ric i heterogeni. Ell toca i canta i explica què els passa als residents d'un bloc d'habitatges d'una ciutat.

ALEGRIA INTERIOR

Toni Juclà / sodecaminar@gmail.com

La guia de l'amic

Tinc un amic que era molt indecís. Li costava molt escollir. Tant és així, que quan quedàvem per fer el got sempre demanava el mateix, un cafè. Tot i que es feia una llista mental de les possibles opcions sempre acabava demanant allò que li evitava el neguit. Ara, de cop, ha après a demanar el que li ve de gust, i curiosament sol ser el mateix que pren el seu acompanyant. Ja no té cap mena de frustració a acceptar i explicar que té poca capacitat a decidir per si mateix, que li agrada deixar que l'altre el guïi. Ara explica que tot allò que l'envolta, tot aquell amb qui interactua li assenyala el camí a seguir, sense ser-ne conscient. El meu amic, lliure de sentir-se oprimat amb la seva manera de ser, ara m'envia missatges com aquest: "Saber que no se sap és tenir una

noble intuïció. Pretendre saber i no saber és una malaltia de l'esperit. Tao te king -Lao Tse".

És possible que el meu amic tingui raó. Ha fet un canvi a la seva manera de ser, i teòricament que tots fem de guies als altres és un sòlid argument. Però no és fàcil d'assimilar. Jo regeixo les meves accions i penso fermament que soc jo qui decideix el camí. Així que aquests senzills consells col·lapsen les meves creences, aquests pensaments contradictoris em provoquen un petit malestar, em corquen subtilment la relació amb el company, m'agredeixen a poc a poc la ment.

A mesura que ens anem fent grans anem deixant marxar opinions i creences que a causa de les circumstàncies i les necessitats ens fan evolucionar. Quan la creença és poc significant és fàcil deixar-la anar, substituir-la per una de nova. Però quan aquesta la tenim ben arrelada i la reguem amb pensament repetitiu, ja no és tan fàcil deixar-la anar. I si hi afegim que comencen a aparèixer idees, conceptes i vivències que xoquen amb el que ja tenim, que ens porten, com a mínim, a repetir situacions que no sabem sortir-ne, com si retrocedíssim a la casella de sortida cada vegada que no decidim deixar anar una de les dues creences, que ara tenim superposades.

El meu amic ha après a observar el que l'envolta. Una de les seves guies és una pomera, que li ofereix pomes a finals d'estiu i que ara a finals de primavera li ensenya a deixar marxar per la bona producció. Amb tota la intenció, quan totes les flors han fructificat i comença a desenvolupar el fruit, deixa anar unes quantes pometes, per assegurar una bona maduració del conjunt. Sorprenentment, passa tot el contrari en una pomera amb poca vitalitat, no en deixa anar ni una, ja no té força de voluntat.

La guia del meu amic l'ha ajudat a creure en si mateix, a nodrir la ment amb missatges positius per vitalitzar el subconscient. Adaptar-se constantment i ampliar el coneixement. I a partir d'aquí, que la serenitat el governi i ja no calgui preguntar-se si és feliç, perquè això no es busca sinó que només es pot viure.



HORÒSCOP

Roser Bona

Del 17-05-2024 al 23-05-2024

ÀRIES (Del 21 de març al 20 d'abril)

Pots sentir la necessitat de controlar les teves paraules perquè has après que la precipitació i parlar de més t'acaben perjudicant. Compte amb l'excés de velocitat.

TAURE (Del 21 d'abril al 20 de maig)

Podries emprendre una acció guiada per pensaments negatius o pel desig de venjança. Tens plans futurs per al sector laboral i que vols dur a terme contra totes les adversitats.

BESSONS (Del 21 de maig al 21 de juny)

Per molts anys! El Sol entra al teu signe i comença un nou període vital. Inicies el nou any amb dubtes i amb algunes inquietuds per al futur econòmic i et mostres prudent.

CRANC (Del 22 de juny al 21 de juliol)

La irritabilitat pot créixer davant algunes coses que no surten com voldries. Augmenten les amistats femenines. El contacte amb persones més joves pot resultar enriquidor.

LLEÓ (Del 22 de juliol al 23 d'agost)

Coneixes una persona amb qui renoves l'esperança de viure l'amor. No et precipitis i gaudeix del moment. Si fas esport, vas més enllà i t'interesses per la competició.

VERGE (Del 24 d'agost al 23 de setembre)

Vas deixant enrere algunes angoixes. El Sol transita per la Casa X i si en l'àmbit laboral no et sents satisfet cercaràs una altra feina o com millorar la que ja tens.

BALANÇA (Del 24 de setembre al 23 d'octubre)

Etapa de transformacions vàries, des de renovar els mobles fins a canviar les conviccions. Algú pot intentar abusar de la teva confiança i hauràs de posar límit i distància.

ESCORPÍ (Del 24 d'octubre al 22 de novembre)

S'activa el sector material i pots fer una inversió com ara comprar un habitatge o apostar per un negoci. Si has viscut una situació tensa amb un familiar, passes pàgina.

SAGITARI (Del 23 de novembre al 21 de desembre)

El Sol entra a Casa VII i augmenta el teu protagonisme. Ets ben rebut i considerat allà on vas. Bon moment per posar energia en la difusió d'un projecte o per trobar parella.

CAPRICORN (Del 22 de desembre al 20 de gener)

Cerques un millor tractament o uns hàbits més adequats per a la teva salut. Si et sents decebut amb una persona, potser serà millor seguir el teu camí i no esperar res més.

AQUARI (Del 21 de gener al 19 de febrer)

T'agradaria alliberar-te de persones que no et deixen mostrar tal com ets. Si havies decidit deixar algun vici, podries fer-te enrere i esperaràs a un millor moment.

PEIXOS (Del 20 de febrer al 20 de març)

Alguna cosa et fa rum-rum i no et deixa tranquil. Potser cal posar energia en altres assumptes. Vigila els missatges de mòbil o correu electrònic, perquè poden intentar estafar-te.

ECONOMIA

ELS PARQUETS

Joan Carles Arredondo / @joancarredondo

BOMBOLLES SOLARS

Sovint es confirma la regla que allò que puja ràpid cau ràpid. Algunes companyies instal·ladores d'energia solar fotovoltaica ho estan exemplificant amb la dràstica conseqüència de grans pèrdues per als accionistes, acomiadaments massius i un contingent molt important de clients que, més que insatisfets, es consideren estafats. Una consideració, d'altra banda, legítima. Els exemples que es poden tenir més a mà són propers: empreses catalanes com Holaluz i SolarProfit viuen un particular calvari que és més públic perquè totes són empreses que cotitzen a borsa i això els obliga a un plus de transparència. De ben segur que no són les úniques.

Una empresa i l'altra tenen en comú que confirmen aquestes pujades i baixades brusques. Les respectives arrencades de cotització posaven de manifest que el mercat les percebia amb un concepte encara de moda: la disruptió. Davant un sistema energètic tan semblant a l'oligopoli com el vigent a l'Estat espanyol, empreses que sumessin a la seva vocació de foment de les energies renovables una certa promesa de sobirania elèctrica als consumidors.

Els vents els jugaven a favor. La consciència ambiental de la població és un factor clarament favorable, i cal esperar que en serà encara més en el futur. És un motor per propiciar canvis en el consumidor, però no l'únic. En els anys precedents s'havien produït un seguit de circumstàncies que afavorien que un consumidor ja prèviament conscient i segurament cansat de les pràctiques d'empreses acostumades a tenir clients captius optés per prendre les regnes del seu destí energètic i, sempre que fos tècnicament possible, instal·lar plaques solars que li garantissin una aportació energètica menys dependent dels (pocs) grups de sempre. L'energia es democratitzava i nous operadors es comprometien a acompanyar-los en el procés d'interdependitzar-se.

Aquest procés anava més enllà de canviar el titular de la factura. Les empreses prometien un acompanyament que inclouria l'opció de convertir-se en el seu propi subministrador energètic, només amb una instal·lació de plaques fotovoltaïques al

sostre de la seva finca. "La revolució de les teulades", ho promocionava Holaluz en les seves campanyes. Perquè les teulades es revolucionessin, calia implantar plaques solars fotovoltaïques. Plaques que s'han de comprar i, sobretot, instal·lar.

Comprar i instal·lar comporten inversions que no sempre es poden assumir al comptat. Quan els tipus d'interès estaven a zero, fer aquestes inversions tenia un cost força inferior al que representa que estiguin al 4,5%. Els consumidors s'han de pensar més com s'endeuten. Aquest és un primer obstacle. N'hi ha alguns més. Els preus de tots els productes s'ha anat incrementant i amb la inflació hi ha menys marge per a l'estalvi. I més encara quan les polítiques de subvencions que Europa va posar en marxa passada la pandèmia, i que tenien el foment d'accions ambientals com un dels fonaments, tenen una data de caducitat que s'aproxima. I, finalment, el descens dels costos de l'electricitat després dels màxims de 2022. Avui, ja no surt tan a compte invertir en una instal·lació solar perquè la diferència entre el que s'ha de pagar per la llum i l'estalvi que suposa l'autogeneració ha tendit a minimitzar-se.

Són un seguit de factors que han jugat en contra d'uns plans de negoci que les disruptives empreses emergents del sector energètic havien

dissenyat i promocionat potser amb massa alegria. Els plans d'empresa no han aguantat aquestes embranzides i així s'arriba a una realitat marcada per les pèrdues (26 milions d'euros Holaluz i una previsió de 33 milions a SolarProfit) i les reduccions de plantilla (l'empresa de Llinars haurà passat en poc més de mig any de gairebé 1.000 treballadors a una quarantena). Naturalment, els inversors han girat l'esquena a aquest model. Mala peça al teler. O el que és el mateix, l'avantsala que els llibres d'aquestes empreses, i probablement algunes d'altres amb menys notorietat pública, truquin a les portes dels jutjats en forma de concurs de creditors. Un gruix gens menyspreable de consumidors, a més, es veuran decebuts amb la incertesa que diners que han avançat per a les instal·lacions es volatilitzin.

Aquestes situacions condueixen a plantejar-se si la situació del mercat de l'autoconsum ha arribat ara a la seva normalitat o està retrocedint per tornar a agafar embranzida. Dit d'una altra manera, si acabaran recuperant els registres excel·lents de 2022, o la realitat que espera és l'actual. Els canvis poden ser accelerats o lents, però sobretot el que demanen és una certa prudència i evitar enlluernaments per modes que poden acabar sent passatgeres, quan no pures bombolles.



FREEMPIK

INDICADORS

Sicavs en regressió

El nombre de societats d'inversió de capital variable (sicavs) s'ha reduït més del 80% d'ençà que va entrar en vigor una llei estatal amb mesures de prevenció i lluita contra el frau fiscal. El canvi legislatiu apuntava que només es podrien acollir a l'incentiu fiscal de tributar a l'1% les empreses que tinguessin almenys cent socis amb una inversió de 2.500 euros cada un. Aquest matís ha provocat moltes baixes.

Rècord de noves societats

La constitució de noves societats mercantils a Catalunya va assolir al març un nou rècord. Segons l'Institut Nacional d'Estadística, se'n van constituir 2.215, un 5,1% més que al mateix mes de l'any passat. La xifra també supera les 2.183 del març de 2022, que fins ara era el màxim de la sèrie històrica, que arrenca el 2008. Al conjunt de l'Estat, en canvi, les noves societats van baixar un 11,6%.

PASSATEMPS

MOTS ENCREUATS _ Pau Vidal

HORIZONTALS: 1. Correcció pictòrico-declaratòria per culpa del context. Quan es repeteix fa riure / 2. Si està desganada és per una qüestió de voluntat. Arbust que necessita un bon suc / 3. Un empat a la travessa. Com a amant poder és bo, com a parlant una mica escàs. Para taula / 4. En un món això tot seria una utopia. Fer la feina que té encomanada lluny de la taverna / 5. Tot un poble menorquí a la plaça reusenca. A l'ànima d'en Pròsper / 6. Assec a l'espera dels vocals. Pintes de doble pua amb notable capacitat visionària / 7. Pastanaga tan borda que no para d'esbufegar. Emès d'un cop / 8. Corcarà la fusta i la capçalera del riu aranès. Paquistanesos com a parlants entesos / 9. Terminació de primera. Coetanis dels escites però instal·lats més cap als cims. Un quart de vuit / 10. Mentre destrosso la cova deixo la cadira buida. Malaltia mental en corpore insà / 11. Aeròlits a l'orella. Atrapi en Robredo al vol / 12. Dòlar excarcerat. Despultat de sa capacitat d'explotar i provocar un conflicte / 13. Gran apagada malcalçada?: no, és que tallo el corrent. Ocells amb llum pròpia.

VERTICALS: 1. Nivells que només s'atenyen en restaurants parisencs. Cosina voyeur del cargol / 2. Abric de pobre. Sembla un disbarat, i no: una autèntica derrota. El mànec de la paella / 3. Varietat de tubercle que ho ensenya tot. Per mi un fragment musical, pels italians la cua / 4. Os de la pelvis de l'Uliànov el pedagog. Especialista a ficar el nas entre algues / 5. Lli bre pe ra pen dre lle gir da ques ta ma ne ra. Prefix igualitarista / 6. Aquí a Elx. Va introduir en la mineria una dinàmica

molt explosiva / 7. Molt millor si la fan els de la coral que el de sota els pals. Minúscula que només afecta les consonants / 8. Interior de pis. Creixen a tot arreu però no oblidem que són de Pontevedra. Escorça de tell / 9. Bous malformats per culpa d'un coet. Mètode que consisteix a contar-ho tot / 10. Multa imposada a Andorra per ultracorregir el recuit. No és el que fa vint, però diu que en Dino hi serà / 11. Abracen l'hereu. Plantifica a la cadira. Fibra tèxtil d'origen xinès i en manifest ascens / 12. Com que no té fruit fa mal de capar. De tan defallits semblen difuminats.

SUDOKUS

Ompliu la quadrícula de 9x9 caselles dividides en subquadrícules de 3x3 amb les xifres de l'1 al 9. No s'ha de repetir cap xifra en una mateixa fila, columna o subquadrícula.

Dificultat: difícil

		7	3	2				8
			2				6	
	8				5			
4		6						7
	9	8		3	6			2
			5			8	6	
		7		5			9	
8				9		7		6
				7	2	3		4

Dificultat: molt fàcil

	2	9		4		8		5
					3			7
3						6	4	
		7	8	6		4	2	
	6	8			7			3
5								
		6	3	7	4			
	7		5	8	6			
		5			2	3		

QUADRE NUMÈRIC

		+		+	3	6
+			-		-	
6	-		+	9	11	
+			-		+	
	-	7	+	8	6	
13		-10		2		

SOPA DE LLETRES

R	A	P	J	Q	P	A	Q	A	S
Z	A	D	X	O	T	E	N	M	T
S	R	Q	A	V	I	E	L	E	E
U	E	X	Z	C	D	A	U	D	L
J	S	U	X	A	A	N	Z	A	A
S	L	O	C	C	V	R	D	L	Ç
C	O	I	I	A	R	T	R	I	A
H	P	I	O	L	L	E	N	A	R
L	L	O	J	N	E	P	T	C	B
X	A	Z	R	O	S	E	T	Ó	T

Troheu aquestes paraules a la sopa de lletres. Poden anar en qualsevol direcció. Les paraules poden compartir lletres a mesura que es creuen.

- Anell
- Arracada
- Braçalet
- Cadena
- Collar
- Joia
- Medalla
- Penjoll
- Polsera
- Rosetó

SOLUCIONS

		2		-10		13
			+	7	-	5
			+		-	
			+	9	4	11
			-		+	
			-	7	+	8
			+	1		2

K	Z	R	O	S	E	T	Ó	T	
L	L	O	J	N	E	P	T	C	B
S	L	O	C	C	V	R	D	L	Ç
H	P	I	O	L	L	E	N	A	R
S	R	Q	A	V	I	E	L	E	E
U	E	X	Z	C	D	A	U	D	L
J	S	U	X	A	A	N	Z	A	A
Z	A	D	X	O	T	E	N	M	T
R	A	P	J	Q	P	A	Q	A	S

9	7	3	2	6	4	5	8	1
5	1	2	7	8	9	6	4	3
6	8	4	3	1	5	9	7	2
4	5	6	9	2	8	1	3	7
7	9	8	1	3	6	4	2	5
2	3	1	5	4	7	8	6	9
3	4	7	6	5	1	2	9	8
8	2	5	4	9	3	7	1	6
1	6	9	8	7	2	3	5	4

Dificultat: difícil

7	2	9	6	4	1	8	3	5
6	8	4	9	5	3	2	1	7
3	5	1	7	2	8	6	4	9
9	3	7	8	6	5	4	2	1
4	6	8	2	1	7	9	5	3
5	1	2	4	3	9	7	6	8
1	9	6	3	7	4	5	8	2
2	7	3	5	8	6	1	9	4
8	4	5	1	9	2	3	7	6

Dificultat: molt fàcil

M	A	T	I	S	A	C	I	O	H	A			
A	B	U	L	L	I	C	A	B	R	U	C		
A	X	B	I	L	L	I	N	G	U	E	A		
I	D	E	A	L	A	D	A	L	A	L	O	S	P
S	S	C	B	I	D	E	N	T	S				
E	E	B	U	F	A	N	A	G	A	V	E		
S	A	L	I	R	A	U	R	D	U	S			
V	A	R	C	I	M	E	R	I	V				
A	V	A	C	O	N	I	N	S	A	N	I	A	
I	O	T	O	L	I	T	S	T	O	M	I		
S	D	E	S	A	C	T	I	L	V	A	T		
S	P	A	D	E	S	A	C	T	I	L	V	A	T

CINEMA

LA CRÍTICA DE LA SETMANA

Joan Millaret i Valls

'La quimera' d'Alice Rohrwacher



Saqueig transcendent

Aquests dies podem trobar als cinemes la producció entre Itàlia, França i Suïssa *La quimera*, d'Alice Rohrwacher, després de competir en el passat Festival de Canes. Alice Rohrwacher, guanyadora del Gran Premi de Canes per *El país de las maravillas* (2014) i guanyadora també del premi al millor guió a Canes per *Lázaro feliz* (2018), presenta ara aquesta màgica pel·lícula amb guió d'ella mateixa. *La quimera* està ambientada a la dècada dels vuitanta en una zona costanera del Mar Tirrena en el món clandestí dels saquejadors de tombes i trossos etruscs. Una pel·lícula coral, amb personatges situats en els marges, éssers desposseïts i desarrelats, tret distintiu de la cinematografia d'Alice Rohrwacher que la connecta amb aquella mirada popular del neorealisme.

Aquesta preciosa pel·lícula està focalitzada en un jove arqueòleg anglès, Arthur (Josh O'Connor), que guia aquesta colla de pirates de terra ferma a la recerca de troballes anti-guies per lucrar-se gràcies al tràfic il·legal.

Un personatge que sembla d'un altre món, una espècie de mèdium que connecta amb el submón dels morts, que entra en estat de trànsit quan detecta restes funeràries. Episodis de trastorn que es mostren sovint invertint la pantalla, subvertint-la, imprimint inestabilitat al conjunt.

La quimera també dibuixa una història melodramàtica romàntica entre Arthur i una mare soltera, amb ressons poètics del mite d'Orfeu i Eurídice. Alhora Rohrwacher evoca visions i moments fantàstics i, a més, afegeix la interpretació de cançons que subratllen els fets tot creant moments irrealment. A part de Josh O'Connor –el Carles III de l'exitosa sèrie britànica *The Crown*–, el repartiment es completa amb l'actriu brasilera Carol Duarte, Alba Rohrwacher –germana de la directora, amb qui ja havia treballat a l'esmentada *El país de las maravillas*– o la veterana Isabella Rossellini, aquí com a matriarca d'una família burgesa decadent i arruïnada.

OFERTA CULTURAL

M. Erra / T. Terradas



Darius Jones Trio encapçala el Festival de Jazz de la Garriga

Darius Jones Trio. Festival de Jazz de la Garriga. Teatre El Patronat. Diumenge, 19 de maig, 19h.

El saxofonista Darius Jones, acompanyat del baixista Chris Lightcap i del bateria Gerald Cleaver, presentarà un nou treball de l'esperat pròxim llançament d'AUM Fidelity, *Legend of e'Boi (The Hypervigilant Eye)*, que sortirà a la venda la propera tardor. El trio serà el cap de cartell del tretzè Festival de Jazz de la Garriga.



Ara Malikian torna a L'Atlàntida

The Ara Malikian World Tour. Sala Ramon Montanyà de L'Atlàntida, Vic. Diumenge, 19 de maig, 18.00 i 20.00h.

Torna el carismàtic violinista Ara Malikian a L'Atlàntida, aquesta vegada acompanyat per un quartet, amb Dayan Abat (guitarra), Georvis Pico Milán (bateria), Iván Ruiz Machado (baix) i Iván Lewis (piano). El repertori està inspirat en el fet de veure créixer el seu primer fill.

CINECLUB



'Los delincuentes'

Argentina, 2023. Dir.: Rodrigo Moreno. Dos empleats de banc es qüestionen l'existència rutinària en què s'ha convertit la seva vida. Un d'ells troba una solució: cometre un delictes que comprometrà el seu destí i el del seu company. A l'inici d'*Apenas un delincuente* (1949), el director Hugo Fregonese presentava Buenos Aires com una ciutat de nervis exaltats, on la gent es movia com pollastres sense cap i on l'egoisme era la principal virtut ciutadana. Rodrigo Moreno agafa el relleu de Fregonese, de nou retratant un Buenos Aires que sembla viure en crisi permanent, amb un esgotament vital que defineix els dos protagonistes de la història. Combinant el cine negre i el drama existencial, *Los delincuentes* és una reflexió profunda sobre la desesperació social que viu Argentina i que ha agafat dimensions gairebé profètiques després de l'arribada de Javier Milei al poder.

CINECLUB VIC
Dimarts 21 de maig
20h - VO en castellà
Espai ETC



'Pájaros'

Espanya, 2024. Dir. Pau Durà. A *Pájaros*, Colombo treballa en un garatge 24 hores i complementa el seu trist sou traficant amb marihuana. Mario, un personatge peculiar i aficionat a les aus, que apareix de cop al garatge, el contracta com a xofer per anar a la Costa Brava a veure grues. Però quan hi arriben, li explica que les aus han variat el seu rumb migratori fins al delta del Danubi, a Romania. Mario necessita arribar fins allà. I Colombo necessita els diners. Ocultant els seus motius vertaders, comencen un viatge que els portarà a conèixer-se millor i enfrontar-se a si mateixos. Una pel·lícula d'homes sense rumb en un duel interpretatiu entre Luis Zahera i Javier Gutiérrez digne del millor western.

AC GRANOLLERS
Divendres 17 - 19h
Dissabte 18 - 18h
Dilluns 20 - 19h
Cinema Edison

MÉS

ENLLÀ

Venim d'on venim,
i estem orgulloses dels nostres orígens.

La bicicleta, les primeres motoserres de Catalunya, tallagespes,
el *mulching*, tractors gir zero, primers robots tallagespa
amb sistema solar, barbacoes, robots de piscina, les primeres
màquines de bateria pel jardí, sistemes intel·ligents de reg...

Seguim evolucionant

Agropecuària & Industrial & Jardineria & Forestal

Amb tot aquest coneixement i experiència, anem més enllà i
evolucionem. Ara, també t'ofereix solucions industrials intel·ligents,
seguint amb els mateixos principis de sempre: sostenibilitat,
eficiència i qualitat.

A Vicreu sempre anem més enllà.

VICREU

VERD

T 93 889 33 52 —  vicreu — vicreu.net

DEL